

Nová víra, prastaré zlo.

Prequel
úspěšného hororu
Ukradené jazyky

FELIX BLACKWELL

VE STÍNU HORY

VE STÍNU HORY

The Church Beneath the Roots
Copyright © 2017 by Felix Blackwell
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Secká, 2026
Cover © Zhivko P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7352-7 (pdf)

FELIX
BLACKWELL

VE STÍNU HORY

přeložila Lucie Secká

F**OBOS**

Pro Colina J. Northwooda, jenž je mi nekonečným
zdrojem moudrosti a podpory

Prolog

1968

Kapitán Hank Friese se na svého kopilota díval stále ustaraněji. Druhý pilot Ted Lombardi už nějakou dobu nezkontroloval letové přístroje ani nevnímal trhavý rádiový šum. Místo toho si jen štědře odříhl a dál si nepřítomně pohrával s kamínkem, který dostal od svého syna. Otáčel nerost v dlani už dobrou čtvrt hodinu, jako by se modlil růženec.

„Pořád tě zlobí ten žaludek?“ zeptal se Hank.

„Jo, je mi furt nějak šoufl...“ odpověděl Ted a poposedl si. „Už od toho stanování. Asi to mám z těch sendvičů, co jsme tam jedli... přišlo mi, že ta šunka byla prošlá.“

Nevšední povrch kamínku se v ranním světle třpytil a po pilotní kabině házel duhové odlesky. Čím déle se na něj Hank díval, tím víc se mu motala hlava. A přesto bylo stále těžší od kamene odtrhnout pohled.

„Tos našel v horách?“ zeptal se Hank jako zhyponotizovaný hloubkou jeho barvy. V životě neviděl tak pronikavou čern. Vypadalo to, že má Ted v dlani díru, prázdnotu, ze které Hankovi přecházel zrak. Představoval si, jak do ní padá.

„Jo,“ vydechl Ted a ztěžka polkl. „Jason ho našel na procházce. Myslel jsem, že si ho bude chtít nechat pro sebe, ale dneska ráno mi ho před odchodem dal. Prý na ochranu.“

„Ještě pořád se o tebe při létání bojí?“ zeptal se Hank, rychle zkontroloval výškoměr, ale záhy se opět vrátil ke kameni.

Ted si pobaveně odfrkl, ale vzápětí mu břichem projela ostrá bolest. Instinktivně si na něj přitiskl ruku, pohlédl na Hanka a tehdy si všiml, že kapitán upřeně zírá na kámen.

„Včera se mu zdálo o pádu letadla,“ přiznal Ted. „Mívá noční můry. To máš pořád něco.“

„To je teda blbý,“ soucítí s ním Hank. „Vezmi ho někdy s sebou. Ať vidí, jaká je u nás v práci ve skutečnosti nuda.“

Ted chtěl odpovědět, ale místo slov mu z hrdla vyšlo jen bolestné heknutí. Nad obočím mu vyrašily korálky potu. Zatahal si prstem za límec košile.

„Tak si skoč na záchod, ne?“ navrhl Hank a konečně pohlédl kopilotovi do tváře. „Klidně zavolám Lilu, ať donese vodu a kreky. Nedrž to v sobě, chlape.“

Ted tčkal pohledem po kabině, jako by si teprve nyní uvědomil, že se nachází v letadle. Zrychlil se mu dech a viditelně se mu vzdouvala krkavice. Kamínek dál otáčel v dlani.

„Myslíš, že se časem všichni proměníme ve svého otce?“ zeptal se a Hankův návrh ignoroval. „Že zdědíme... to dobré i to špatné?“

„Myslím, že... tě úplně nechápu,“ odpověděl Hank, který zapomněl, na co myslel. Víčka mu při zkoumavém pohledu na Teda ztěžkla a pohlédl dolů na kámen. Nebyl to žádný prachobyčejný šutrák z potoka, ale překrásný rozeklaný minerál. Jako by jeho černě vyvěrala z nepředstavitelné dálky. Hank se v ní do několika vteřin opět rozplynul.

„Ptám se, jestli skončíme jako oni,“ pokračoval Ted a zkrivil obličej dalším návalem bolesti. „Jestli je to v nás už od začátku zakořeněné?“

„V... nás...“ zopakoval Hank. Celou dobu nespouštěl zrak z Tedových prstů, které přejížděly po kamínku. Představil si, jak slastné by asi bylo, kdyby ho Tedovi sebral a sevřel v dlani.

„Malé děti,“ vyhrkl Ted posmutněle. „Prostě... prostě odpor-
né myšlenky. Naprostý hnus.“

Hank si toho podivného přiznání sotva všiml. Veškerou jeho pozornost na sebe strhával ten zvláštní kámen.

„Přisahám, že jsem se jich ani nedotkl,“ pokračoval Ted. „To bych si to musel tak akorát hodit.“

„To jo,“ zamumlal Hank nepřítomně, „děti jsou super...“

Myšlenky se mu zatoulaly do zcela neznámých končin, kde balancoval nad propastí nevědomí. Vtom se zničehonic všechny Hankovy myšlenky, vzpomínky a touhy zřítily do temnoty kamene. Už tomu nedokázal odolat. Natáhl se po něm a uchopil ho. K jeho překvapení mu v tom Ted nijak nebránil. Jakmile se mu kámen skutálel do dlaně, přemohl Hanka zvláštní pocit – odporný výluh strachu a touhy.

„Snažím se to ignorovat,“ pokračoval Ted a nervózně se vr-
těl. „Ale cítím, jak to roste. Je mi z toho blbě. Pořád.“ Prohma-
tal si břicho, jako by v něm šmátral po něčem, co tam nemá
být. „Já nechci být jako on, Hanku. Svého fotra nenávidím.“

Hank se kameni zcela odevzdal a Tedův hlas i se zby-
tkem světa zmizel. Kapitán zíral do hlubin kamene tak dlou-
ho, až v něm spatřil vzdálená světla, osamělé hvězdy chvějící
se i v těch nejodlehlejších koutech vesmíru. Shlukovaly se
do prapodivných souhvězdí, která se mihotavě objevovala
a zase mizela.

„Mám strach z toho hladu.“ Tedovi se pod tíhou emocí zlo-
mil hlas. „Mám strach z té bolesti. Úplně cítím, jak z ní hniju
zevnitř.“

Hank palcem přešel po ostré hraně kamene a zalapal po
dechu. Řízl se hluboko, skoro až na kost, ale necítil žádnou
bolest. S krví, která mu stékala po zápěstí, jako by naopak
jeho tělo opouštěly všechny špatné pocity. Díky teplu, jež se
mu rozlévalo po těle, si uvědomil, jaká mu celý život byla zima.
Jímala ho nezměrná rozkoš, až se mu z ní rozbušilo srdce
a zrychlil dech. Prohlédl si ránu a napadlo ho cosi, co se zdálo

být odpovědí na všechny palčivé otázky života. Přišlo mu to jako zpráva shůry. Jako *zjevení*.

Hank se s divokým výrazem otočil na kopilota.

„Nemám to z tebe zkusit dostat ven?“

Ve vzduchu viselo dlouhé ticho. Kokpit prostoupila atmosféra duchovní harmonie a oba muži se začali usmívat. Ted pohlédl na proud krve stékající po Hankově ruce a pak na kámen, který ránu způsobil.

„Ach bože, ano prosím,“ vydal ze sebe konečně a setřel si pot, který mu odkapával z obočí. „Dokázal bys to?“

Hank radostně a sebevědomě přikývl. Znovu se řízl do prstu, tentokrát jen tak. Vzápětí Teda něžně zatlačil zpátky do křesla.

„Nehýbej se.“

Hank kolegovi rozepnul košili, čímž odhalil jeho rozbolažené břicho. Přejel mu po něm prsty stejně jako po kameni a zíral na ně se stejným zaujetím. Krvácející prst po sobě zanechal rudou čáru.

„Počkat!“ vykřikl Ted, když se Hank chystal k řezu. Roztřesenou rukou ukázal Hankovi do tváře. „Ty takhle něco vidíš?“

Vzduch naplnilo další dlouhé ticho. Oba propukli ve smích, ale hned se snažili vzájemně utiшит, jako by nechtěli prozradit nějaké legrační tajemství.

„Máš pravdu,“ řekl Hank, když si uvědomil vlastní chybu. Chvíli si kámen prohlížel a pak si ho vrazil do oka. Uviděl mozaiku světél a barev jako v krasohledu. Získal lepší výhled do prázdnoty.

„Panenko skákavá,“ hlesl Hank a užasle se rozhlédl po kokpitu. Ten pohled ho přenesl o mnoho let zpět do nevinosti dětství. Náhle ucítil dávný klid, bez něhož živořil dlouhé roky. „Jsem doma.“

Tedův chichot se proměnil v záchvat smíchu. Hank zbývajícím okem viděl, jak Tedovi při každém zachechtání odlétají z obličeje kapky potu.

„A do hajzlu,“ zanádal Ted a popadl se za břicho, aby mu neprasklo. „Myslím... myslím, že to slyším.“ Ze rtů se mu dralo pomatené blábolení, jazyk se mu zmítal v ústech, jako by se snažil pronést nějakou dávno zapomenutou kletbu.

Hank si vypíchl i druhé oko a soustředěně odkrýval zbytky závoje, který ho po všechny ty roky zaslepoval. Litoval života, který promarnil jako slepec, ale konečně prozřel. Viděl tvar Tedovy duše i jeho stravující nemoc. Viděl nekonečnou, všepromikající temnotu, která obestírala je i všechny ostatní na palubě letadla.

„Už vidím,“ pobrukoval si Hank. „Už to *vidím*, Tede.“

Tyčil se nad mužem zkroušeným horečkou a konejšivě mu položil dlaň na tvář. Zaposlouchal se do modlitby, která se Tedovi linula z úst. Byla ponurá a nesrozumitelná, pronášená čímisi, co skrz Teda promlouvalo odněkud z temnoty.

„Slyším to!“ vyjekl Ted do směsice hrdelního blábolení. „Je to písnička!“

„Také ji slyším, příteli,“ odpověděl Hank, hladil kopilota po vlasech a zíral na nemoc, která v něm kvasila. Vrazil Tedovi kámen do břicha, které rozřezal podle čáry, již mu na ně předtím nakreslil. „To zpívají pro nás, kamaráde.“

Řezat do Teda bylo pro Hanka aktem transcendence. Každé další vniknutí bylo pro pohromy jeho duše hotovou spásou. Celý jeho život směřoval k tomuto činu. Bylo to jeho poslání, a jen podle něj ho budou soudit. Musel Teda zbavit veškeré bolesti a smutku a udělat v něm místo pro štěstí z vykoupení. Když do něj sáhl po nemoci, která do druhého pilota zařala své pařáty, modlitba nabrala na hlasitosti – jak v Tedově hlase, tak v těch, které zpívaly z prázdnoty. Z Tedovy duše vytryskly zářivé, hřejivé barvy, které pokryly Hanka i okolní beztvary vesmír, zatímco rval dál infekci z útrob svého přítele. Všechno bylo mokré.

Tedovi se při zpěvu drala z hrdla nevýslovná vášeň. Píseň v Hankovi rezonovala a dodávala mu sílu, aby dokončil úkol, pro který byl předurčen. Ten rámus přilákal pozornost pasažérů,

jejichž znepokojené hlasy se mísily s Tedovou melodickou modlitbou v krásné harmonii. Letadlo sebou začalo cukat a rachotit na vlnách turbulencí, jejichž konejšivý rytmus Hanka uklidňoval.

Do kokpitu nahlédla letuška Lila Jacksonová.

„Pánové, co to tu sakra provádíte?“ zeptala se, ale při pohledu do kokpitu okamžitě ztichla.

Hank k ní vzhledl a pozoroval, jak se jí ve tváři v barevných vírech objevuje hrůza. Viděl i do ní – spatřil každou její emoci, každé tajemství, každé břemeno.

Hodlal jí s tím vším pomoci.

Ale nejdřív musí pomoci Tedovi.

Druhý pilot ležel bezhlesně na křesle, jeho hlava bez života se při každém trnutí letadla zhoupla. Hank se nad něj naklonil a pomalu odstraňoval a zkoumal různé věci, které mu vyřízl z břicha. Na každém ovládacím panelu byly pečlivě zavěšené organické zázraky přesně podle polohy hvězd, kterými se Hank nechal vést. Kapaly z nich potůčky světélkujících tekutin, které pokrývaly Hankovu tvář i paže. Jejich teplo mu způsobovalo orgastickou rozkoš.

Lila se nezmohla na slovo, a tak jen zavřeštěla hrůzou, čímž na sebe upoutala Hankovu pozornost. Znovu k ní vzhledl s náručí plnou Tedovy nemoci. Jakmile k ní vztáhl ruce, hlas se jí vrátil a rozkřičela se.

„Ano, to je ono!“ radoval se Hank. „Chtějí, abychom taky zpívali.“

Lila prudce vycouvala z kokpitu a narazila do přepážky za sebou. Otočila se a utekla, ale Hank ji viděl, ať už se snažila uniknout kamkoliv. Teď totiž viděl všechno.

Otočil se k ovládacímu panelu a nastavil pomalé klesání. Pak se postavil, pověsil si nakažené vnitřnosti kolem ramen a představoval si, že jsou kněžským rouchem. Hodlá ve svitu hvězd posvětit celé letadlo i všechny v něm. Uzdraví jejich ubohé duše z choroby smrtelnosti.

Vpadl do kabiny, kde ho přivítaly zděšené skřeky pasažérů. I oni si začali být vědomi pravd, které objevil v černém kameni, a několik z nich se modlilo a křičelo. Z nezměrnosti jejich temných prozření se jim obrátily oči v sloup, zarývali si nehty do tváří nebo si navzájem rvali vlasy. Ti, na které kámen nepůsobil, jen zděšeně přihlíželi. Jakmile ovšem spatřili Hankovy nové oči, propukli v řev.

Hank sevřel kámen v dlani jako skalpel a druhou rukou vybízel ostatní ke klidu. „Pšššt,“ tišil muže stojícího nejbliž a klidným tónem mu řekl: „Neboj se, můj drahý. Nic neucítíš.“

Nato jedním svižným máchnutím ruky podřízl muži hrdlo, z něhož vytryskla blyštivá tekutina, která jako svěcená voda pokropila okolní pasažéry. Třebaže ostatní křičeli, onen umírající muž k Hankovi vzhlédl s úlevným výrazem, zeširoka se usmál a zhroutil se na sedačku.

„Buď zbaven hříchu!“ zahlaholil Hank. „Vzdej se svého ubohého těla!“

Procházel uličkou, nahlížel do duší pasažérů a toužil je vysvobodit z vězení jejich těl. Vzájemně se napadali, modlili se v bezejmenných jazycích nebo se před ním krčili strachy a Hank se tomu všemu jen smál. Rozesmáli se i ostatní, až nakonec celé letadlo naplnila hudba prázdnoty.

Dva muži popadli Lilu, která se v zadní části letadla choulila strachy do klubíčka, a dotáhli ji k Hankovi. Zadíval se jí hluboko do očí. Vířily v nich skryté galaxie, které chtěly být objeveny.

„Ty také prozřeš,“ chlácholil ji. „Pomůžu ti.“

Muži Lile přidržovali hlavu, zatímco nesouhlasně vrískala, ale než ji Hank stihl zbavit slepoty, za zády se mu ozval něčí hlas.

„Vyber si nás,“ ozvala se dosud sedící mladá žena a postavila se. Tvářila se klidně a bez špetky strachu hleděla Hankovi do nových očí. Pokojně si hladila těhotné břicho, v němž Hank spatřil oslnivě zářivou dušičku. Dvě děvčátka. Dvojčata.

„Pozoruhodné,“ vydechl, pustil letušku z hlavy a upřel pohled na těhotnou. „Skutečný dar Boží.“

Žena obešla svého roztřeseného manžela a stanula Hankovi tváří v tvář. Letadlo klesalo skrz mraky a zuřivě sebou třásl. V kokpitu se rozezněl alarm.

„Nauč nás to,“ požádala žena směle. „Nauč nás zpívat.“

ČÁST
PRVNÍ

SNY

Kapitola první

1968

Kdysi se věřilo, že jeskyně ve Skalistých horách jsou portály do jiných světů, jimiž smí procházet jen mrtví. Pokud by do nich vstoupil někdo živý, riskoval by pád do *Knúth-Sókáán* – prázdnoty mezi světy, kde v zapomnění mizí i samotná duše. Jenže ti, co o této prázdnotě vyprávěli, opustili Skalisté hory už před dávnými časy, když prchali před dlouhou vražednou zimou. Od té doby hory obývalo spoustu jiných lidí, kteří o záhadných tunelech spřádali vlastní legendy.

Během staletí si jeskyně na hoře Pale Peak i na okolních vrcholech vysloužily hrůzostrašnou pověst. Když se do nich někdo opovážil nahlédnout, údajně prý pocítil úžas i strach, a dokonce trýznivý hlad po duších živých. Kolemjdoucí z jejich chřtánů slychali šepot o neodolatelných slastech a děti mívaly sny o jejich záhadných hlubinách.

Jako malý sníval o takové jeskyni nedaleko indiánské rezervace na hoře Pale Peak, kde přebývala jeho rodina, i Onwé Lopez. Jednou ji viděl na vlastní oči, když šel kolem se svým otcem při výletě k jezeru Mirror, ale nikdy se u ní nezastavil a nezkoumal ji blíže. Otec ho totiž před jeskyní (a divou zvěří, bandity i mstivými přízraky) varoval, což si vzal Onwé k srdci a držel se od ní dál.

Pod rouškou noci mu však její černočerný chřtán nedal spát. Zdálo se mu, že vešel dovnitř za otcem, ale tam ho okamžitě lapily přízračné stíny a stáhly jej do bezedné průrvy. Snil o bohatství schovaném pod zemí, o ztracených pokladech svého lidu, které si mohl prostě vzít. O pár desítek let později se pro něj jeskyně stala pouhým zdrojem morbidní zvědavosti, která ho odpuzovala a lákala zároveň. Onwé dospěl, ale na jeskyni nikdy nezapomněl.

Právě kráčet ve stínu hory Pale Peak, když si uvědomil, že se mu sny vrátily. Při chůzi po lese a poli se mu vybavily střípky noční můry, které se snažil poskládat. Vybavoval si chlapce a mlázi a nějaký pohyb v dáli. Jenže celý výjev vybledlé vzpomínky se mu vinou přicházející bouře rozpil do sivé palety.

Dnes panovalo stejné počasí jako v jeho snu – zavládlo šero a deštivo. Ledový dech hory cuchal koruny okolních borovic, štípal Onwého do uší a rozcinkal změt přívěsků na jeho staré horalské holi. Podzim se chýlil ke konci, a třebaže měl první sníh napadnout až za několik týdnů, půda byla po měsíci vytrvalých dešťů celá rozbahnělá. Pršelo nezvykle často a každá průtrž jako by předznamenávala blížící se krutou zimu.

Před ním pobíhala chytrá fenka Numi, kříženka huskyho. Na přírodu si potrpěla ještě víc než její páníček. Očichávala každý kámen i květinu, obíhala stromy a zbůhdarma chňapala po veverkách ve větvích. Za osm let svého života stihla s Onwém prozkoumat téměř celou horu i její podhůří. Tedy až na západní stranu, která byla zrádná a hustě zalesněná.

Tentokrát měli namířeno na vrchol Ash Hill, jenž se tyčil nad tajuplným lesem a nabízel výhled na daleké hory. Bylo to místo jako stvořené pro dny, jež si žádaly samotu. Právě tam se Onwému alespoň na chvíli dařilo uniknout starostem. Běžně cesta na vrchol zabrala zhruba šedesát minut, ale dnes už se plahočili více než dvě hodiny.

Cestu pod nohama téměř nevnímal. Místo toho se soustředil na svůj sen, dokud jeho střípky nezapadly do sebe a nespojily se ve příběh...

Chlapec zatahal Onwého za rukáv a druhou rukou ukázal na nedaleký strom. Něco na něm viselo a zmítalo se to v surovém vichru. Chlapec se tvářil vyděšeně, ale nebylo jasné, zda se bál té zavěšené věci, nebo útvaru v dálce za ní.

„Lónáne!“ zakřičel chlapec.

Otče.

Onwé si promnul oči a snažil se rozpomenout, co za tím stromem stálo. Zprvu myslel, že to byl dům, ale klidně to mohla být i socha nebo jeskyně. Čím zběsileji se mu hlavou míhaly výjevy, tím rychleji bledly, až ho myšlenky nakonec přenesly zpět do přítomnosti. Sen se vypařil jako mlha nad stráněmi za brzkého rána.

Stejnou noční můru už měl mockrát, a to v různých podobách. Věděl, že ten chlapec byl Akántha, jeho nejlepší kamarád z dětství. Cítil, že se mu snažil něco říct. Jenže Onwé se pokaždé vzbudil dřív, než stihl rozklíčovat, co byla ta věc za lesem zač. Odpověď se mu celá léta skrývala těsně za okrajem vzpomínek.

A na koho to Akántha volal *otče*?

Od jeho zmizení uběhlo už dvacet let, ale sny nepřestávaly. Bývaly tak hrůzostrašné, že Onwého pronásledovaly i tmou jeho vlastního domu a tížily mu mysl. U těch, kterým rozuměl, se ze všech sil snažil pochopit jejich význam a pročešával okolní přírodu s nadějí, že najde místo podobné řadě stromů z jeho snů. Bohužel však lesy i kameny na Pale Peaku vypadaly víceméně stejně. Ať proto pátral sebedůkladněji, záhadu, kvůli níž skončil jeho život v troskách, se mu rozluštit nepodařilo. Už od roku 1944 mu hlavou běžela ta samá otázka:

Kam se poděl Akántha zvaný Kamenitá říčka?

Numi vesele vyštěkla, a vtáhla tím Onwého zpět do přítomnosti. Přišla k páníčkovi a pohlédla mu do očí. Poznala snad,

že ho něco trápí? Přátelsky ji poplácal a fena se radostně rozběhla dolů po pěšině, vzápětí ale přispěchala zpátky k pánovi. Za další zatačkou už borovice prořídly a na pozadí šedé oblohy se objevil travnatý kopec.

„Dovedlas nás do cíle!“ pochválil fenku. Pohled na význačné místo mu zlepšil náladu a dodal mu síl.

Když se Onwé konečně vyšplhal na vrchol kopce, Numi se už válela v trávě a bělavý kožich měla celý od bahna. Dal psovi napít vody ze své čutory, opřel se o hůl a rozhlédl se kolem. Všude se ve větru vlnila smaragdově zelená tráva. Kopec se zhruba po deseti metrech prudce svažoval ke stromořadí daleko pod nimi. Právě tam se nacházel okraj lesa, do nějž se nikdy neodvážil vstoupit. Modlil se, jen ať to není místo, kam se před všemi těmi lety zatoulal Akántha.

„Žijou tam medvědi,“ říkával Onwého otec, když se ho jako kluka snažil postrašit. „Ti největší v okolí. Lidožraví.“

Kdysi dávno tu rádi trávili společná rána: sedávali spolu na padlém kmeni stromu a vyprávěli si příběhy nebo si procvičovali jazyk svého kmene. Jelikož šlo o jedno z hrstky míst, kde dodnes cítil otcovu přítomnost, pojmenoval kopec po něm. Jeho vzpomínky zakořenily do místní krajiny – při každé návštěvě mohl žádat o otcovy moudré rady a komunikoval s ním skrze společnou lásku k přírodě.

Nebyla to jen spirituální atmosféra, co z Ash Hill činilo překrásné místo. Až po daleký obzor, kde širé nebe protínaly zubaté štíty hor, se rozprostíraly divoké lesy. Všude kolem čněly ze země skály, které byly kdysi pro malého Onwého a jeho kamarády pevnostmi. Nad tím vším se tyčila hrůzostrašná hora, která její okolí halila do stínu. Svět se po náhlém náporu větru otrásl a na zlomek vteřiny odvál Onwého chmurné vzpomínky na všechny jeho ztracené blízké.

Náhle se však ozval nějaký umělý zvuk: vzdálené burácení motorů. Numi nastražila uši, vyskočila na nohy a začala pátrat po jeho zdroji. Zvuk zněl stále blíž a pronikavěji, poté se

v oblacích objevilo malé tryskové letadlo. Motory mu v nepříznivém větru prskaly a tělo stroje se kývalo ze strany na stranu. Na palubě muselo panovat hotové pozdvižení! Onwé za ta léta viděl nad horou přelétat spoustu letadel, ale žádné ještě neletělo tak nízko ani tak nevyzpytatelně.

Letadlo zprvu jen neobratně klouzalo po obloze, ale pak motory zařvaly a stroj se začal ve spirálách řídit k zemi. Za pár vteřin klesl o stovky metrů, protínal vzduch a v údolí se rozléhal rachot, který rval uši.

„Do prdele!“ ulevil si Onwé. Jeho tělo už vědělo, co nastane, byť si to hlava zatím odmítala přiznat: to letadlo padá.

V tu ránu narazilo do země a explodovalo. Výbuch se rozezněl po celých horách, polekal Numi i stovky ptáků, jež z údolí vylétli střemhlav do nebe. Fenka přiběhla k pánovi, který nad srázem zkameněl strachy, a bojácně se mu přikrčila u nohou. V nesnesitelném tichu stoupal ze stromů v dálce dým.

„... do prdele,“ zopakoval Onwé a snažil se znovu ovládnout své tělo. „Panebože. Co ti lidi...“

Sehnul se k Numi, aby ji uklidnil. Začala ho nervózně olizovat, dívala se mu do očí a s každou další vteřinou byla stále víc nesvá. Oba se k sobě zděšeně tiskli a pak se z místa dopadu ozvala další hlasitá exploze.

Onwé se rozběhl zpátky po pěšině. Do města to byl pořádný kus cesty, ale někdo to musí oznámit kmenové policii. Osud potenciálních přeživších závisel na Onwém. Musí jim sehnat pomoc.

„*Té'nak'yani!*“ zařval, když kolem něj prosvištěla Numi. „Domů, Numi! Domů!“

Kapitola druhá

Když Onwé dorazil do rezervace, div na schodech kmenové policie nepadl vyčerpáním. Policejní stanice se nacházela v malém dřevěném domku na kraji dvoutisícového městečka Autumn Ridge, kde sloužilo celkem šest policistů. Zabušil pěstí na staré dveře, volal na někoho uvnitř a mezi výkřiky lapal po dechu. Numi pobíhala kolem a udýchaně se rozhlížela po dešťových kalužích, v nichž by mohla svlažit hrdlo.

Konečně otevřel asi šedesátiletý muž. Byl to Steve Winépo, policejní náčelník a starý přítel Onwého otce. Steve si ihned všiml Onwého naléhavého pohledu a hvízdal na muže uvnitř. Objevili se další dva strážníci.

„Spadlo letadlo,“ sípal Onwé. „Viděl jsem... viděl jsem, jak se zřítilo.“

„Hlavně dýchej, chlapče,“ konejšil ho Steve, kterého strach v Onwého očích viditelně zasáhl. „Pověz mi, cos viděl.“

Nebylo to první letadlo, které padlo za oběť Skalistým horám. Místní policii to nijak nepřekvapovalo, protože téměř každý rok přicházela oznámení o zmizení menších letadel v horách. Většina z nich patřila armádě. Když někdo z rezervace výjimečně viděl pád na vlastní oči, zvedl Steve jednoduše sluchátko a vyrozuměl místní vládu, která ho v dané záležitosti již dál nekontaktovala.

Tentokrát to ale bylo jiné. Jelikož k nehodě došlo na hranici rezervace Cold Valley, mohl by se o věc zajímat Úřad pro indiánské otázky, zejména pokud by někoho z přeživších katastrofy objevili v rezervaci.

„Běž radši domů,“ nabádal ho Steve, když Onwé domluvil. „Zkus si trochu odpočinout. Podle mě si s tebou budou chtít z Úřadu promluvit osobně.“ Přiložil Onwému ruku na záda a jemně ho popostrčil k odchodu.

„Neměla by se spíš svolat záchranná akce?“ protestoval Onwé. „Co když to někdo přežil? Neměl byste zavolat strážce parku?“

„Neboj,“ chlácholil ho Steve, „už se na tom pracuje.“

Policisté zmizeli za dveřmi stanice a Onwé na rozvrzané verandě osaměl. Spolu s Numi se unaveným loudavým krokem vydali po náměstí, zatímco nervózně přemýšlel, za jak dlouho se asi podaří záchrannou akci svolat.

Vysoko na obloze se protrhaly mraky. Nebem pronikly paprsky ostrého světla, které na pozadí všudypřítomné tmy zalily město světlem. Brzy se opět rozprší, ale aspoň nyní působilo Autumn Ridge, které se rozkládalo ve stínu ponuré hory, jako maják na rozbouřeném moři. Po celém městě se blyštily mokré okenní tabulky a voda odkapávající ze střech vrhala zlaté odlesky.

Kontrast chudoby a krásy vzbuzoval v Onwém protichůdné pocity. Autumn Ridge miloval a zároveň nenáviděl. Někdy ho tato válka emocí vyháněla do hor – na místa jako Ash Hill –, kde doufal v alespoň dočasný klid. Ať se mu to líbilo, nebo ne, tohle místo bylo jeho součástí. Tady se narodil a vyrůstal. Jeho rodiče odpočívají na jednom z místních hřbitovů. Oženil se a měl syna. Ale třebaže bylo Autumn Ridge jeho domovem, on ani jeho lid městu nepatřil a město nepatřilo jim.

Indiánskou rezervaci Cold Valley nevybudovali její současní obyvatelé. Vznikla z trosek cizí domoviny, kterou ukradli a zničili zbraněmi, pery a planými sliby vetřelci z dálav. Původní

obyvatelé byli vyhlazeni nebo přesunuti jinam a ti noví, kteří pocházeli z nejrůznějších koutů země, byli bez ohledu na své vzájemné dobré i špatné vztahy vehnání do prostoru, jenž ve skutečnosti existoval jen na papíře.

Hranice rezervace neurčilo vítězství a spojenectví získané Onwého lidem. Načrtla je byrokratická ruka v právních lejtrech na druhém konci světa. Místní školy i čtvrti vznikly v dalekých úřadovnách a celá myšlenka rezervace sledovala jen jeden jediný cíl: „zcivilizování“ indiánů ze Skalistých hor v horizontu jedné či dvou generací.

Onwé se posadil na jednu z vyřezávaných dřevěných lavic lemujících náměstí a užíval si chvílku na slunci. O jednu nohu si opřel horalskou hůl, o druhou se mu opřela Numi. Pozoroval sousedy procházející kolem, kteří netušili nic o hrůze, jíž byl právě svědkem.

Kráčeli po starých nezpevněných cestách, jež vedly na sever k obytným domům a na jih k malému obchůdku s potravinami a k ještě menší knihovně. Prakticky všechny domy byly zralé na stržení. Některé měli zbořit už dávno, ale místní si dokázali zvyknout na všechno.

Jediná budova, která vypadala k světu, byl kostel. Stál na kopci nad městem a jeho čerstvá bílá omítka zářila i za bouřlivých dnů. Velký kříž na věži jako by na zchátralé domy vrhal stín.

Kousek od Onwého se ozval potlesk a smích. V řece, která přitékala z hory a valila se městem, slavila skupinka sousedů křtiny. Onwé na ně pohlédl zrovna ve chvíli, kdy kazatel zvedal z vody nějakou ženu a zvolal: „Faith Sommersová, buď z znovuzrozena v Duchu svatém! Nechť tě provází milost a spravedlnost Boží!“

Faith objala svého manžela a Onwé si znechuceně odfrkl. Ač dostali v kostele varování, že vodu v řece kontaminovaly splašky ze starých dolů v horách, nikdo si s tím očividně hlavu nelámal. Ignorovali i to, že řeka bývala pro místní indiány

posvátnou. Indiánští předci by se určitě otáčeli v hrobě (pokud by ovšem nějaký důstojný hrob měli).

Pohled na to, jak nadšeně se jeho sousedé vzdávají své původní víry, tal Onwého do živého. Patřil ke ztraceným lidem, kteří už si nepamatovali svůj skutečný domov a nechali se obelhávat falešnými proroky. Podle Onwého bylo na jejich městečku špatně úplně všechno.

Minuli ho novopečení křesťané a Faith s manželem mu zamávali. Onwé jen sklopil zrak a předstíral, že si jich nevšiml. Kéž by byl neviditelný! Nebyl ve městě zdaleka jediným odmítačem křesťanství. Sem tam se jich na poli za řekou pár sešlo, aby uspořádali tradiční rituály, při nichž na just zpívali pořádně hlasitě, aby rušili všechny probíhající křty a popudili bezradného pastora.

Přes veškerou zášť, kterou vůči církvi choval, ve skrytu duše toužil po tom, aby mohl okusit tu samou naději a pocit sounáležitosti, které vídal u těch na břehu řeky. Konvertité dokázali církvi odpustit všechny hříchy, jež spáchala na jejich předcích, a vypadali šťastně. Díval se, jak míří do města, a další podobné úvahy vypudil z hlavy. Raději se v myšlenkách vrátil k pádu letadla a uvažoval, co se asi stalo.

Severní stezka lemovaná chatrčemi stoupala vzhůru. Spolu s Numi došli až ke starému domu na kraji lesa, který díky Onwého zručnosti patřil k jednomu z nejudržovanějších v okolí. Doma si opřel hůl o zeď a pohládl fenu, která sebou plácla na oblíbenou deku – potrhaný modrý prošívaný pléd, který ušila Onwého babička.

„Jen si hezky odpočiň, holka,“ řekl jí při pohledu do jejích unavených očí. „Budeme potřebovat tvůj čumák.“

Kapitola třetí

Onwé nemohl pořádně zabrat, když vtom ho probudilo něčí zaklepání. Usnul v křesle, v němž si za dlouhých večerů četl za zvuku fenčina pochrupávání a praskání ohně. Podle toho, s jakým nadšením se Numi sápala po dveřích, za nimi mohl stát jen jediný člověk.

Zatukání se ozvalo znovu, tentokrát v rytmickém sledu, v němž Onwé poznal tajné heslo, kterým se jako malí svolávali s kamarády.

Otevřel dveře a spatřil svého nejstaršího přítele Luka. Numi byla u vytržení. Skočila mu do ohromné náruče a divoce mu olizovala obličej.

„Tady je ta moje krasavice,“ pozdravil ji. „Pane jo, čím tě to páníček krmí? Losem?“

Zatímco ji Luke zvesela špičkoval, Numi oběhla pokoj a vrátila se zpátky k němu. Celý taneček si zopakovali ještě několikrát. Onwé si vždycky říkal, co ji na Lukovi tolik přitahuje.

„Strašně mě miluje,“ vtipkoval Luke.

„Na veverky reaguje úplně stejně,“ vpálil mu Onwé sarkasticky, zatímco Numi gestem vyzval, aby se zklidnila. „Někdy i na mraky.“

Luke si u vchodu očistil boty a vyrazil k ohni. Sundal si bundu, přehodil ji přes křeslo a začal si třít dlaně nad plameny.

„Ten musel stát majlant,“ všiml si Onwé kamarádova kabátu. Často si Luka za oblečení dobíral, protože většina jeho šatníku pocházela z krabice na textil z dobročinné sbírky v kostele. Oblečení tam bývalo zpravidla hezčí než na místních charitativních akcích.

„Je v něm teplo,“ odvětil Luke prostě. „A to je hlavní.“

„No jo...“ Onwé se usadil do křesla a bedlivě si kamaráda prohlížel. Luke se díky své vysoké a od přírody svalnaté postavě řadil v rezervaci mezi pohlednější část mužské populace. Ženy pro něj měly slabost téměř jako Numi, zejména díky jeho sestřihu na ježka a čelisti, která působila jako vytesaná z kamene. Za dlouhá léta, co se s ním Onwé přátelil, se ovšem Luke na žádnou prakticky ani nepodíval.

„Tak co je?“ vyzvídal Onwé.

Luke přešel prstem po bezpočtu přívěsků na Onwého horalské holi. Byla to památka na otce, stejně jako všechno ostatní u něj doma. Ten hůl během let pečlivě vyřezal, aby nedal zaniknout umění, které se v jeho rodině předávalo po celé generace. Na špičce visela kožená šňůrka s váčkem, kam si Onwé schovával poklady z výprav: zvířecí zub, starou minci nebo nábojnici. Těsně pod váčkem byl podomácku vyrobený náramek od Akánthy, kterým si na hůl uvázal malý kovový křížek.

„Měl bys ho nosit na krku,“ řekl Luke, prstem do křížku ťukl a podíval se na Onwého. Než mu stačil odpovědět, Luke dodal: „Ale tohle pro začátek stačí.“

„To tě sem poslal Voth?“ chtěl vědět Onwé, protože tušil, že Luke přišel kvůli něčemu, co souvisí s farností. Vedoucí pastor Burke Voth už totiž jednou Luka naočkoval, aby Onwého verboval do jejich řad. Neúspěšně. Od té doby mezi Onwém a pastorem panovala nevyřčená hořkost.

„Kdepak, kamaráde,“ odpověděl Luke jemně. „Potkal jsem Steva. Chtěl, abych se na tebe pro jistotu zašel mrknout. Neřekl mi ale proč. Byl jsem tu hned ráno, ale neotvíral jsi.“

Onwé si oddechl, tentokrát se roztržka kvůli rozdílným názorům na víru konat nebude. Panoval mezi nimi dlouholetý rozkol, kvůli němuž spolu častokrát vůbec nemluvili. Onwé přiznával, že jejich hádky někdy sám inicioval. Kdyby zaujal smířlivější postoj, tolik by to mezi nimi neskřípalo.

„To jsem měl asi ještě půlnoc,“ zamyslel se a hodil pohledem po Numi, která se vrátila na svou deku a oba muže bedlivě pozorovala. „Myslel jsem, Luku, že po dnešku už nikdy neusnu.“

„Bylo to vážně tak hrozný?“ divil se Luke. „A jsi v pohodě? Co zajít do města na něco k snědku a dát řeč?“

Vtom se ozvalo další zaťukání, které doprovodil neznámý hlas. „Pane Lopezi? Jste doma?“

Na podestě se objevili tři muži, které Onwé nikdy v životě neviděl. Na sobě měli uniformy podobné těm, které nosívala lesní správa na jihozápadní straně vrcholu Pale Peak. Stál tam s nimi vyjevený Steve Winépo a předseda kmenové rady rezervace John zvaný Vysoká skála. Onwé, následovaný Lukem a Numi, vyšel do chladného večerního vzduchu, aby se s návštěvníky přivítal.

„Onwé,“ oslovil ho Steve a ukázal na dvojici mužů, „tohle je Paul a Vince, zvláštní agenti Úřadu pro indiánské otázky.“

Starší z nich, Vince, si s Onwém potřásl rukou. Paul mu jen pokývl.

Steve ukázal na třetího cizince, buclatého muže s pihovatou tváří a kudrnatou rezavou kšticí. „A tady tohle je Warren. Je z... no... Bezpečnostní...“

„Z Národního úřadu pro bezpečnost dopravy,“ dořekl za něj Warren. „Jestli proti tomu nic nenamítáte, pane, rádi bychom si s vámi promluvili o tom, co jste viděl.“

„Co se tam sakra stalo?“ pídil se Luke žertovným tónem a plácl Onwého po zádech. „To tady frajera unesli ufouni nebo co?“

Jeho vtípek ale v mrazivém vzduchu vyšuměl.

„Ne, Luku,“ odpověděl John. „Viděl pád letadla. Tihle pá-
nové to přišli z pověření vlády prošetřit.“

Luke na kamaráda vrhl zděšený pohled.

„Jak... kde?“

„To teprve zjistíme,“ prohlásil John, přikročil k Onwému
a položil mu kolem ramen ohromnou paži. „Určitě jsi měl dlou-
hý den, ale kdybys nám dokázal říct, kam asi spadlo, moc by
nám to pomohlo.“

John se díky svému postavení těšil ve městě velké úctě,
dokonce i mezi konvertity. Pro Luka a Onwého byl víc než jen
kmenovým starším. John pro ně odjakživa býval něco jako
otec, a tudíž se mu snažili vyjít vstříc.

„Někde v údolí, západním směrem,“ oznámil Onwé přítom-
ným. „Byl jsem na kopci, kam jsme chodívali s tátou, a viděl
jsem, jak se zřítilo několik kilometrů odtamtud. Chystáte ně-
jakou záchrannou akci?“

Následovala krátká pauza. Warren si odkašlal.

„Pane Lopezi, když jste to letadlo viděl padat, klesalo po-
stupně? Přetáčelo se nebo naklánělo?“

„Ne,“ odpověděl Onwé zdráhavě. Znovu si v mysli přehrál
ten příšerný okamžik.

„Takže strmý pád. A náraz byl tvrdý? Hlasitá rána?“

„Jo,“ přisvědčil Onwé po krátkém zamyšlení.

„Hm,“ zamručel Warren. „Hořelo?“

„Byla to jedna velká ohnivá koule,“ povzdechl si Onwé.

„A nevšiml jste si, jestli letadlo před nárazem trochu ne-
zpomalilo?“

„Ne, pane,“ odpověděl Onwé. Došlo mu to dřív, než to War-
ren stačil vyslovit nahlas. „Nevypadalo to, že by někdo brzdil,“
dodal.

Warren na agenty vrhl zachmuřený pohled.

„Je mi to líto, pane Lopezi,“ řekl mladší agent, „ale pravdě-
podobně nikdo nepřežil. Letecká katastrofa, jakou popisujete,
nemívá přeživší.“

Rozhodnost jeho tónu řála jako rozžhavená řepel a jen po-
tvrdila to, co Onwé už kdesi hluboko tuřil.

„Čeká nás ale ještě důležitá práce,“ dodal Vince, aby jejich
návřtřeva nevyšla naprázdno. „Pane Lopezi, pomohl byste nám
prosím místo nehody najít? Rádi bychom ji prošetřili, a pokud
se nám povede určit příčinu, třeba zabráníme tomu, aby se
něco takového opakovalo. Pokud náhodou někdo přežil a vy
ho najdete, budete navíc pro všechny hrdina.“

„Je třeba vyrazit za rozbřesku,“ vmísil se do hovoru Luke.
„Pokud je to fakt tak daleko, jak tvrdí Onwé, znamená to nejmíř
půldenní řtreku. Mimo stezky je to tam všude zarostlé. Za tmy
bych to neriskoval.“

„Vlastně jsme chtěli vyrazit ještě dnes večer,“ zahuhlal Vin-
ce, sundal si loveckou řapku a poškrábal se pod ředivou hřívou.
„Zásoby máme pro vás pro oba, pokud budete pro. Stany, bato-
hy, prostě všechno. Zdokumentovat a nafotit tu nehodu potrvá
několik hodin, takže tam na to zítra potřebujeme celý den.“

„No,“ váhal Onwé, „můžu vám ukázat, kde jsem při tom
pádu stál. Ale já ani Luke jsme na místě té nehody nikdy ne-
byli.“

Přerušil ho nápor větru, který se náhle prohnal městem.

„Pane Lopezi,“ nevzdával se Vince, „cestu možná neznáte,
ale v divočině přeřijete, ře? John nám vyprávěl, ře vás tatínek
brával do hor lovit a tábořit. Vsadil bych se, ře vy dva nás ubo-
hé měřtáky určitě den dva při životě udržíte. Zatímco budeme
pracovat, můžete nás pouřit o místní přírodě, bránit nás před
divokou zvěří a tak podobně. Co vy na to?“

Onwé nedokázal řířit, jestli mu Vince lichotí, nebo ho uráží,
ale ať už to bylo jakkoliv, znělo to blahosklonně.

„Vy prostě potřebujete indiánského průvodce,“ pronesl.
„O to vám jde?“

„Ale kdepak,“ vyhrkl Warren. „Jde tu jen o to, ře... nejsme
řádní horalové, pane Lopezi. Říkali jsme si, ře pár chlapů, kteří
to v tom terénu znají –“

„Proč tam nedoletíte helikoptérou?“ skočil mu do řeči Onwé. „Takhle tam budete v *cukuletu*.“

„To nejde,“ opáčil Warren. „Kvůli předpovědi počasí vyhlásil Federální letecký úřad na dalších čtyřicet osm hodin v celé oblasti zákaz létání. My tam každopádně vyrážíme, i kdyby se venku ženili všichni čerti. A vaše odborné znalosti by nám přišly opravdu vhod.“

„Odborné znalosti?“ zopakoval frustrovaně Onwé a ironicky se zasmál. „Já jsem řemeslník, Warren. To si spíš zaskočte do obchodu se suvenýry. Poptejte se tam po šamanovi. Třeba ten vrak najdete skrz zjevení.“ Vzápětí se k nim otočil zády a chystal se vejít zpátky do domu.

„*Nán'tāvúy!*“ pokáral ho John, jehož uvedla Onwého drzost do rozpaků.

Stejně jako jeho otec a mnoho dalších obyvatel rezervace choval i Onwé k cizincům nevráživost, obzvláště pak k těm, co přicházeli ve jménu federální vlády.

„Pane Lopezi,“ zvolal Warren, „co kdyby –“

„Já vás tam vezmu,“ skočil mu do řeči Luke, který se snažil situaci uklidnit. „Už jsem tam jednou byl.“

Onwé se na prahu zastavil a otočil se k nim.

„Ty?“ ptal se nevěřičně. „A kdy?“

„Kdysi dávno,“ hlesl Luke provinile, aniž by Onwému pohlédl do očí.

„Tos tam šel sám? Tohle mi k tobě nesedí.“

„Sám ne,“ odpověděl Luke, zahleděl se do prázdna a doloval z paměti hluboko pohřbenou vzpomínku. „Vzal mě tam Akántha.“

Kapitola čtvrtá

Než padla noc, skupina již zdolala pěkný kus cesty. Na cestě z Autumn Ridge se jim do zad opíral ostrý víchř, který je hnál až k úpatí kopce Ash Hill, jenž pod hvězdným nebem vydával tajupně stříbřitou zář. Žádná průřž sice nepřišla, ale protože půda byla stále promočená, Luke táhl na zádech trochu suchého dřeva na oheň. Pár klacků nesli i všichni ostatní, zatímco Numi kráčela v čele zástupu. Po její typické rozjařenosti nezbylo ani stopy, našlapovala s tichou ostražitostí, rozhlížela se do všech stran a pozorovala stíny v houstnoucí tmě.

Muži si povídali o všem možném. Onwé sem tam něco poznamenal, ale jinak mlčel. V myšlenkách se stále vracel k Lukově podivnému přiznání, ale rozhodl se, že se ho na něj doptá, až budou opět v bezpečí domova.

„Proč se do toho vrtá Úřad?“ prohodil Luke k mužům přes rameno. „Vsadil bych boty, že v tom letadle nikdo z rezervace neletěl. Trosky by si měl odklidit stát.“

„V první řadě nám jde o bezpečnost lidí v rezervaci,“ ozval se zezadu Paul. „A chceme vědět o všem, co ohrožuje jejich životy nebo majetek.“

Onwé se rozesmál. „Ten je asi nový, co Vinci?“

Služebně starší agent zaváhal, čímž jen potvrdil Onwého tušení.